

Vojtech Beniczky

1. Ako by ste sa predstavili so svojou tvorbou čitateľom, ktorí ešte nečítali Vaše knihy?

Píšem kriminálne romány, ktorých dej sa odohráva prevažne v uliciach Bratislavy. V jej historickom centre, ale aj v odľahlých častiach mesta na periférii. Niekoľko scén vždy venujem aj Záhoriu, ale aj iným oblastiam. Do príbehu som taktiež zakomponoval scény z Maďarska, kde som bol počas písania druhej knihy na školení. Okrem detektívnej zápletky a napätia, čitateľ v mojich knihách natrafí na množstvo úsmevných scén. Mojou hlavnou postavou je žena - súkromná detektívka, ktorá sa vždy dokáže zapliesť do vyšetrovania závažného prípadu. Zakaždým spôsobí vrásky na čele šéfovi vyšetrovacieho tímu a jeho kriminalistom skomplikuje prácu. Vždy však natrafí na niečo zásadné, čo nakoniec výrazne pomôže vyšetrovaniu. Paula Santorisová je slobodná tridsiatnička, ktorá nemá šťastie v láske, dlho sa neohreje v žiadnom zamestnaní, má hlboko do vrecka a tikot biologických hodín prehlušuje hlučnou rockovou hudbou. Vďaka bojovým umeniam, ktoré ovláda, si vie ľahšie poradiť s protivníkom, ktorému je na stope, ako s prípravou obeda. Je to fiktívna postava, ktorá má meno po mojej dcére a vlastnosti po viacerých osobách. Píšem však aj poviedky, do ktorých vždy zamaskujem niekoľko reálnych osôb aj so svojimi životnými osudmi.

2. Čo Vás motivuje pri písaní príbehov?

Je to pre mňa úplne prirodzená činnosť, ktorej som sa však dvadsaťpäť rokov úspešne vyhýbal. Písať som začal až po štyridsiatke, ale príbehy v mojej hlave vznikali už od detstva. Stačí mi prejsť len tak po ulici a hneď mám nejaký nový námet. Chodím osobne na miesta, kde sa v mojej knihe odohráva nejaká scéna a priam tam s ňou žijem. Potom ju doma živo opíšem a plynulo prejdem do ďalšej. Voľný čas trávim aj na chalupe na Záhorí, kde sa mi takisto výborne tvorí. Veľa nápadov som dostal pri prechádzke v lese, či pri vode. A motivujú ma, samozrejme aj moji čitatelia, ktorých je stále viac a po prečítaní mojej knihy sa už tešia na ďalšiu.

3. Ako vnímate čas, v ktorom žijeme? Zmenilo sa tým niečo vo Vašej profesii autora/autorky?

Veľa sa toho zmenilo. Nevieme, čo nás čaká zajtra a môžeme len dúfať, že to v zdraví prekonáme. V bežnom živote, sa ma to týka rovnako ako všetkých ostatných. Som ženatý, mám dvanásťročnú dcéru a musím platiť účty. Keď však píšem, tak žijem s príbehom a realita ide úplne mimo mňa.

4. Máte nejaké sny, ktoré by ste chceli dosiahnuť na literárnom poli?

Mojím snom bolo napísať jednu knihu. Podarilo sa mi napísať štyristo stranový román Stvorená objasňovať zločin, a keď som poprvýkrát držal v ruku svoju knihu, tak sa stal sen skutočnosťou. Bol to úžasný pocit. Odvtedy mi vyšli knižne dve poviedky a ďalšie dva romány a už mám rozpísaný ďalší. Po vydaní mojej tretej knihy Stopy v snehu, sa moja predošlá kniha Zločin v uliciach, začala opäť predávať v takom množstve, ako keď to bola novinka na trhu. To sú pre mňa tie pravé ocenenia.